

Μές στὴ νεφέλη τοῦ οὐρανοῦ

του Νίκου Ορφανίδη

Ἐτσι αφήνεσαι στα τοπία του ὕπνου
πάνω σὲ ἓνα κατάλευκο νέφος
ψηλὰ στον ουρανὸ
μὲ μιὰ τριήρη πὸν ξέφυγε
ἔτσι ἦλθε και σὲ πήρε
καὶ σὲ ἀνεβάζει μαζί της σὲ ἄλλα τοπία
φωτεινὰ
καὶ ἀπαστράπτοντα
ἢ μάνα σου σὲ νανουρίζει
μὲ ἐκεῖνο τὸ παλιὸ πὸν λέγαμε
«ὕπνε πὸν παίρνεις τὰ παιδιὰ»
καὶ ὅλα τὰ λοιπὰ
μὲ τὴν Ἁγία Μαρίνα νὰ διασχίζει τοὺς δρόμους
ἔσὸν νὰ τρέχεις ὅπως παλιὰ
στὰ περιβόλια καὶ στὰ νερὰ
πὸν λάμπουν
δὲν βλέπεις τὴ σκιά πὸν σὲ ἀκολουθεῖ
μεσημέρι
κι ἡ γειτονιὰ ἀποσύρεται
καὶ τὰ παιδιὰ ξυπόλητα
μὲς στὰ νερὰ
κι οἱ φίλοι σου πὸν ἀναχώρησαν
κωπηλατώντας
κι ἐκείνη ἢ ἀπαλὴ φωνὴ τῆς μητέρας
πάντοτε
πὸν σὲ ἀκολουθεῖ τρυφερὰ
μὲς στὴ νεφέλη τοῦ οὐρανοῦ
καὶ σὲ σκεπάζει.